

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jiřího Lifky a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Občané za ochranu kvality bydlení v Brně-Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích**, se sídlem U Luhu 23, Brno-Kníničky, zast. Mgr. Luděk Šikolou, advokátem, se sídlem Dvořákova 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábr. gen. Ludvíka Svobody 12, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 26. 11. 2012, čj. 44/2012-510-RK/3

t a k t o :

- I. Žaloba **se** v části, v níž se žalobce domáhal poskytnutí informace požadované v jeho žádosti ze dne 8. 7. 2012 pod bodem c), **odmítá**.
- II. Žaloba **se** v části, v níž směřovala proti odmítnutí poskytnout informace požadované v žádosti žalobce ze dne 8. 7. 2012 pod bodem a) a b), **se zamítá**.
- III. Rozhodnutí ministra dopravy ze dne 26. 11. 2012, čj. 44/2012-510-RK/3, a rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 25. 7. 2012, čj. 125/2012-030-Z106/5, **se** v části, v níž byla odmítnuta žádost žalobce ze dne 8. 7. 2012 pod bodem d) a e), **zrušují**.
- IV. Ministerstvu dopravy **se nařizuje** poskytnout žalobci informace požadované v jeho žádosti ze dne 8. 7. 2012 pod body d) a e), a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí ministra dopravy ze dne 26. 11. 2012, čj. 44/2012-510-RK/3, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 25. 7. 2012, čj. 125/2012-030-Z106/5 a toto rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutím ministerstva dopravy byla částečně odmítnuta žalobcova žádost o poskytnutí informací.

Žalobce dne 8. 7. 2012 podal u Ministerstva dopravy žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, v níž se domáhal poskytnutí následujících informací:

- a) kopie odpovědi ministra dopravy poslanci Liškovi na interpelaci zaslanou v příloze žádosti,
- b) kopii veškeré korespondence související s tímto dokumentem,
- c) kopie všech dokumentů dokládajících, jak se Ministerstvo dopravy a jemu podřízené organizace (SFDI a ŘSD) vyrovnaly se závěry ekonomických a studií objednaných Ředitelstvím silnic a dálnic, že R52 je „ekonomicky neživotaschopná“,
- d) sdělení, kolik milionů korun resort dopravy včetně SFDI a ŘSD investoval do R52 a kolik slovy z toho bylo z finančních zdrojů z Evropské unie,
- e) kopie dokumentů dokládajících informace dle bodu d), včetně dokumentů dokládajících, kdo a kdy předmětné investiční výdaje na Ministerstvu dopravy, Státním fondu dopravní infrastruktury a Ředitelství silnic a dálnic navrhl a schválil.

Ministerstvo dopravy na tuto žádost zareagovalo tak, že žalobci byla sdělena informace uvedená pod bodem c) jeho žádosti. Rozhodnutím ze dne 25. 7. 2012, čj. 125/2012-030-Z106/5 byla žádost žalobce ve zbytku odmítnuta. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Ministerstvo dopravy uvedlo, že k bodům a), b), d) a e) na Ministerstvu dopravy neexistují žádné požadované informace, které by podléhaly poskytování podle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Bylo zjištěno, že požadované informace povinný subjekt nemá, a proto nemůže vyhovět žadatelově žádosti a informace mu poskytnout. Žalobci bylo současně doporučeno obrátit se s dotazem na Ředitelství silnic a dálnic a Státní fond dopravní infrastruktury k bodům d) a e) jeho žádosti o poskytnutí informací.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí rozklad. V něm především uvedl, že ve výrokové části se povinný subjekt odvolává na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, které však na danou situaci nijak nedopadá. K bodům a) a b) žádosti žalobce uvedl, že ministr je ze zákona povinen odpovědět na písemnou interpelaci, a to písemnou formou. Při podání písemné interpelace a odpovědi na ni musí proběhnout korespondence. Povinný subjekt je povinen požadované informace vlastnit, a pokud je řádně nezaložil do svého spisového materiálu, pak je povinen si je neprodleně do svého spisového materiálu doplnit a poté je vydat. K bodu d) a e) žalobce především uvádí, že formulace, že povinný subjekt informace „nemá a tudíž není povinen ji poskytnout“ je naprosto nelogická, neboť z tvrzené neexistence nijak nevyplývá absence povinnosti je mít. Ministerstvo dopravy přitom prostřednictvím svého ministra předkládá do vlády a do Poslanecké sněmovny návrh rozpočtu Státního fondu dopravní infrastruktury a také zprávu o jeho plnění. Současně je ministr dopravy předsedou výboru SFDI. Je tedy naprosto nezpochybnitelné, že předmětné informace musí Ministerstvo dopravy vlastnit.

O podaném rozkladu rozhodl ministr dopravy žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 26. 11. 2012, čj. 44/2012-510-RK/3, tak, že rozklad byl zamítnut a rozhodnutí Ministerstva dopravy potvrzeno. Ministr dopravy v odůvodnění rozhodnutí shrnul obsah podané žádosti, odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí a podaného rozkladu a následně uvedl, že rozkladová komise dospěla k závěru, že ministerstvo informacemi požadovanými v žádosti nedisponuje a ani mu z žádných právních předpisů neplyne povinnost mít podané informace k dispozici. Povinnost mít informace v předmětném případě nemůže vyplynout pouze ze skutečnosti, že informace mají písemnou formu a že jimi Ministerstvo dopravy někdy v minulosti disponovalo, k tomu by totiž musela přistoupit právní povinnost takové informace například založit do spisu nebo archivovat. Povinnost mít určité informace může vyplývat z celé řady právních předpisů, rozkladové komisi však není znám žádný předpis nebo jiné právní pravidlo

zakládající povinnost a právo Ministerstva dopravy mít informace požadované pod body a), b), d), a e) žádosti. Skutečnost, že Ministerstvo dopravy těmito informacemi nedisponuje, tedy nelze považovat za protiprávní stav. Rovněž tak předmětné informace nejsou součástí spisu, k jejichž vedení je Ministerstvo dopravy povinno a oprávněno.

Žalobce v žalobě namítl k bodům a) a b) žádosti, že podle § 112 zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny je ministr povinen na podanou interpelaci odpovědět. Žalobce tak vychází z toho, že ministr dopravy na interpelaci poslance Lišky písemně odpověděl a že Ministerstvo dopravy touto informací ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím disponovalo. Pokud platí, že Ministerstvo dopravy informací disponovalo, což žalovaný nijak nerozpорије, pak bylo Ministerstvo dopravy ve smyslu ustanovení § 3 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů jako veřejnoprávní původce povinna odpověď ministra dopravy na interpelaci poslance Lišky uchovat. Tato povinnost vyplývá i ze spisového řádu vydaného Ministerstvem dopravy. Žalobce proto shrnuje, že odpověď ministra dopravy na interpelaci poslance Lišky Ministerstvo dopravy má k dispozici a že tyto informace bylo povinno archivovat po dobu 15 let. Pro případ, že by ministr dopravy písemnou odpověď na interpelaci nepodal, pak bylo Ministerstvo dopravy povinno na žádost žalobce odpovědět, že takovou informací nedisponuje, k čemuž však bylo povinno poskytnout podle ustanovení § 3 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím doprovodnou informaci, tedy že buď na interpelaci nebylo ze strany ministra odpovězeno, nebo že interpelace byla podle § 112 odstavce 2 zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny zodpovězena ústně na schůzi sněmovny, a k tomu odkázat na transkripci jednání Poslanecké sněmovny.

K bodu c) žádosti pak žalobce v žalobě konstatuje, že Ministerstvo dopravy poskytnutím určitých informací nesplnilo svou informační povinnost do důsledku.

K bodům d) a e) žádosti žalobce odkazuje na argumenty uvedené v rozkladu, z nichž vyplývá, že požadovanými informacemi je Ministerstvo dopravy povinno disponovat. Žalobce odkazuje na ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 104/2000 Sb., o Státním fondu dopravní infrastruktury, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož návrh rozpočtu SFDI je předkládán prostřednictvím ministra vládě a součástí rozpočtu je pak jmenovitý seznam akcí financovaných ze Státního fondu dopravní infrastruktury včetně celkových nákladů akce, částky rozpočtované pro běžný rok a lhůty realizace akce. Ministerstvo dopravy je tedy povinno návrh rozpočtu náležitě ověřit před tím, než návrh rozpočtu předloží vládě a ta následně ke schválení Poslanecké sněmovně. Informace požadované žalobcem jsou tedy jednoznačně informacemi vztahujícími se působnosti povinného subjektu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce tak má jednoznačně za to, že Ministerstvo dopravy požadovanými informacemi k bodům d) a e) žádosti bylo povinno disponovat a tyto následně žalobci poskytnout.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že argumentaci žalobce považuje za neopodstatněnou, nedůvodnou a spekulativní a v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný nedisponuje informacemi požadovanými v žádosti a ani mu z žádných právních předpisů nevyplývá povinnost mít uvedené informace k dispozici. Pokud jde o body a) a b), žalovaný poukázal na to, že odpověď ministra dopravy není dohledatelná ani z veřejně dostupných webových stránek Poslanecké sněmovny a je tedy otázkou, zda vůbec poslanec Ondřej Liška ministra dopravy v této věci interpeloval.

Žalobce podal k tomuto vyjádření repliku, ve které uvedl, že žalobce komunikoval s bývalým poslancem Liškou, který potvrdil, že v této věci skutečně tehdejšího ministra dopravy Aleše Řebíčka interpeloval. Text interpelace je součástí spisu žalovaného a žalobce

je zasílá také do soudního spisu. K bodům c) až e) pak žalobce v plném rozsahu odkázal na podanou žalobu.

Městský soud v Praze si s ohledem na úpravu obsaženou v ustanovení § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy s ohledem na to, že v případě přezkumu rozhodnutí o odvolání ve věcech svobodného přístupu k informacím je povinen, v případě, že shledá žalobu důvodnou, nejen napadené rozhodnutí zrušit, ale zároveň je povinen nařídit povinnému subjektu, aby požadovanou informaci poskytl, vyžádal od Kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky informaci, zda byla předmětná interpelace, k níž se měly vztahovat informace požadované žalobcem sub a) a b) žádosti, podána. Ze sdělení Kanceláře Poslanecké sněmovny ze dne 18. 3. 2015, č. j. VKPS 101/2015, vyplynulo, že tato interpelace nebyla nikdy podána a že stejnou informaci Kancelář poskytl žalobci již dne 28. 3. 2013. Korespondence mezi Kanceláři a žalobcem byla k tomuto sdělení připojena.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Úvodem je třeba zdůraznit, že prvoinstančním rozhodnutím nebyl odmítnut bod c) původní žalobcovy žádosti o informace. Ani podaný rozklad se této části žádosti nijak netýkal. Žalobce teprve v podané žalobě zpochybnil, že tato část jeho žádosti byla v úplnosti vyřízena sdělením Ministerstva dopravy ze dne 25. 7. 2012, a tvrdil, že tímto sdělením nebyl vyčerpán tento bod žádosti v úplnosti.

Podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen "stížnost") může podat žadatel, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí. Žalobce měl tedy ve lhůtě podle § 16a odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím podat stížnost, kde mohl své argumenty v tomto směru uplatnit. Předmětem přezkumu soudu v tomto řízení však může být výhradně rozhodnutí ministra dopravy ze dne 26. 11. 2012 a jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí ze dne 25. 7. 2012, které se však bodu c) žádosti žalobci nijak netýkaly. Proto nemůže postup Ministerstva dopravy jako povinného subjektu ve vztahu k bodu c) přezkoumávat ani soud. Soud se proto nemohl zabývat ani návrhem žalobce na to, aby bylo žalovanému nařízeno poskytnout informace požadované žalobcem v tomto bodu žádosti, neboť tato část žádosti nebyla předmětem rozhodování ministra dopravy o rozkladu, ve vztahu k této části žádosti tak soud nemohl zrušit ani rozhodnutí o rozkladu ani prvoinstanční rozhodnutí. Chybí tedy základní předpoklad stanovený v § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím pro to, aby mohl soud povinnému subjektu nařídit poskytnutí informací. Proto soud tento návrh žalobce jako nepřipustný podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

Ve vztahu ke zbývajícím částem žádosti soud shledal žalobu zčásti důvodnou.

Žalovaný tvrdí, že žalobcem požadované informace nemá k dispozici, čemuž žalobce v zásadě nijak neodporuje. Žalobce nicméně tvrdí, že Ministerstvo dopravy je povinno požadované informace mít, a z tohoto důvodu je povinno si je obstarat a žalobci poskytnout. Žalovaný s žalobcem souhlasí potud, že pokud by byl skutečně povinen žalobcem požadované informace mít, pak by bylo jeho povinností žalobci informace poskytnout. Žalovaný nicméně popírá, že je povinen mít žalobcem požadované informace k dispozici. Jádrem sporu v konečném důsledku tedy spočívá v aplikaci ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu

k informacím, podle něhož povinné subjekty mají povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Informací se přitom podle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního. Jde tedy o to, že povinnost povinného subjektu k poskytnutí informace lze shledat pouze v případě, že informace se dotýká jednak jeho působnosti, jednak jde o informaci existující. V tomto ohledu lze poukázat ostatně i na ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož povinnost poskytovat informace nezahrnuje mj. vytváření nových informací.

S ohledem na tuto relevantní právní úpravu soud shledal, pokud jde o body a) a b) žádosti, tedy body, jež se týkaly odpovědi na údajně přednesenou interpelaci bývalého poslance Lišky, žalobu nedůvodnou.

Podle čl. 53 Ústavy České republiky má každý poslanec právo interpelovat vládu nebo její členy ve věcech jejich působnosti. Interpelovaní členové vlády odpovědí na interpelaci do třiceti dnů ode dne jejího podání.

Podle § 112 odst. 1 a 2 zákona č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, ve znění pozdějších předpisů, písemnou interpelaci zašle předseda Sněmovny neprodleně předsedovi vlády, a je-li interpelován člen vlády, též tomuto členovi. Vláda nebo její člen odpoví na písemnou interpelaci na schůzi Sněmovny nebo písemně do 30 dnů ode dne jejího podání. Z tohoto ustanovení je zřejmé (jakož i z jeho vztahu k úpravě ústních interpelací podle § 111 téhož zákona), že písemná interpelace se podává zásadně prostřednictvím předsedy Poslanecké sněmovny. Interpelovat tedy nelze jinak, než prostřednictvím Poslanecké sněmovny – je to ostatně logické, neboť právo interpelace je výrazem kontrolního oprávnění Poslanecké sněmovny vůči vládě.

Jak již bylo výše uvedeno, ze sdělení Kanceláře Poslanecké sněmovny v průběhu řízení vyplynulo (a žalobci byla tato informace již dříve známa), že poslanec Ondřej Liška interpelaci, jejíž text žalobce ke své žádosti přiložil, nikdy postupem podle § 112 zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny nevnesl. Za těchto okolností pak nemůže existovat ani odpověď ministra dopravy na takovou interpelaci a jakákoliv dokumentace vztahující se k takové odpovědi. Jde tedy i o informaci neexistující, jíž nebyl žalovaný povinen poskytnout. Proto soud v této části žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Naopak pokud jde o body d) a e) žádosti, soud shledal, že je žaloba žalobce důvodná, rovněž pak shledal důvody k postupu podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Uvedenými částmi žádosti se žalobce domáhal zjednodušeně řečeno toho, aby mu byla poskytnuta informace o finančních prostředcích vynaložených na přípravu silnice R52 Ministerstvem dopravy, Státním fondem dopravní infrastruktury a Ředitelstvím silnic a dálnic.

Ve vztahu k finančním prostředkům vynaloženým Ministerstvem dopravy je zcela zřejmé, že jde o informace, které Ministerstvo dopravy mít k dispozici musí. Jde totiž o informaci o tom, jak hospodaří s prostředky státního rozpočtu a takovou informací je jednoznačně povinno disponovat. Žádnou smysluplnou protiargumentaci ostatně žalovaný v tomto směru nepřinesl ani v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení před soudem. Pokud žádné finanční prostředky přímo Ministerstvem dopravy vynaloženy nebyly, mělo Ministerstvo dopravy žalobci jednoduše sdělit, že Ministerstvem dopravy byly vynaloženy finanční prostředky ve výši 0 Kč.

Ve vztahu k finančním prostředkům vynaloženým Státním fondem dopravní infrastruktury a Ředitelstvím silnic a dálnic je situace poněkud složitější, přesto však jde podle názoru soudu o informace, které povinný subjekt nutně má k dispozici, a to alespoň v souhrnné podobě.

Podle § 5b odst. 1 a odst. 2 zákona č. 104/2000 Sb., o Státním fondu dopravní infrastruktury, ve znění pozdějších předpisů, po skončení rozpočtového roku sestavuje Fond roční účetní závěrku a výroční zprávu o činnosti Fondu (dále jen "výroční zpráva") a předkládá ji prostřednictvím ministra k projednání vládě a ke schválení Poslanecké sněmovně do tří měsíců po skončení rozpočtového roku. Roční účetní závěrka Fondu musí být před jejím předložením Poslanecké sněmovně ověřena auditorem. Výdajová stránka rozpočtu Fondu je členěna ve shodě s účelem Fondu podle § 2 písm. a) až k) a podle jednotlivých investičních akcí.

Z této úpravy vyplývá, že pokud předkládá ministr dopravy vládě k projednání výroční zprávu Státního fondu dopravní infrastruktury, nadto členěnou podle jednotlivých investičních akcí, je zcela zřejmé, že Ministerstvo dopravy má, resp. musí mít přehled o tom, kolik finančních prostředků tento fond vynakládá na jednotlivé investiční akce.

Uvedený argument platí i ve vztahu k Ředitelství silnic a dálnic, které je příspěvkovou organizací, u níž je Ministerstvo dopravy zřizovatelem. Z ustanovení § 53 a násl. zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), jednoznačně vyplývá, že zřizovatel musí být informován o hospodaření jemu podřízené příspěvkové organizace, a to přinejmenším s ohledem na způsob tvoření rozpočtu příspěvkové organizace (§ 53 rozpočtových pravidel), finanční vztahy stanovené zřizovatelem (§ 54 rozpočtových pravidel) a zejména na způsoby reakce zřizovatele na hospodářský výsledek (§ 55 rozpočtových pravidel).

Informace požadované žalobcem pod body d) a e) tedy podle názoru soudu spadají do působnosti žalovaného, zároveň jde o informace existující, neboť nutnost jejich existence vyplývá ze zákona.

Proto soud podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím rozhodnutí ministra dopravy ze dne 26. 11. 2012, čj. 44/2012-510-RK/3, a jemu předcházející rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 25. 7. 2012, čj. 125/2012-030-Z106/5, v části, v níž byla odmítnuta žádost žalobce ze dne 8. 7. 2012 pod bodem d) a e), zrušil a zároveň žalovanému nařídil poskytnout žalobci informace požadované v jeho žádosti ze dne 8. 7. 2012 pod body d) a e), a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Kritériem pro přiznání práva na náhradu nákladů řízení je tedy míra úspěchu ve věci. V posuzované věci však míra úspěchu byla, s ohledem na oddělitelné části výroku napadeného rozhodnutí a s ohledem na to, že napadené rozhodnutí bylo zrušeno pouze částečně, u obou účastníků rovná. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek

lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. června 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová